

Եւ էր իշխանն եւս խորհեալ,
Աղքատոնոցն սահմանեալ:
Յորս բիրաւոր աղքատք եկեալ,
Ի հեռաւոր տեղեաց դիմեալ:
Ի գեկոտմբեր ամոյս սկսեալ,
Եւ մինչ 'ի մարտ առհասոցեալ,
Հացիւ և այլ կերակրեալ:
Յօրն երեք հեղ կերակրեալ:
Բայց 'ի մէջ այնց վաս ցաւ անկեալ,
Այնու ցաւով բազումք մեռեալ,
Ողորմելի դառնն կենօք
Ի յաշխարհէ եղևն ելեալ:
Մերկացեալց հանգերձ աւուեալ,
Եւ հիւանդաց հոգն տարեալ,
Մեծաւ գրթով խնամածու լեալ,
Առատօրէն լիացուցեալ:
Մինչ թիւն վաթսուն երեք մըտեալ,
Նըղոյ խնամոց Տեառն երևեալ,
Ձի 'ի յապրիւ ամոյս սկսեալ՝
Յամպոց անձրեք միշտ տեղացեալ:
Յայնժամ համայնք առջանացեալ,
Ի սերմանէ տիր փութացեալ,
Խաղումք ըզտեմ գընով գընեալ,
Թէ և զսակաւս սերմանեալ,
Բայց հրամանաւ հօր Արարչին,
Մինն ետ ըզբիւր ըզհաս հասկին,
Այլ և ինքնին ինքնեկ ելին,
Ի գաշտս 'ի սարս արգիւնային:

Ի կալոցի ժամանակին
Յամայր համարս՝ յորքն ընցին,
Մինչ զի այնք ևս ոչ բաւէին,
Անթիւ հորն համբարեցին:
Եւ զոյլս բերեալ վաճառէին,
Օր յաւուր էջ գինըն հային,
Մինչ զի սոմաղն ցորենին,
Երսուն զուռուշ գիւրեաւ տային:
Նոյնպէս գարին և այլ կերէին,
Առատացաւ համայն բարին,
Իջեալ եղև գինըն նոցին,
Իբր 'ի տասէն իջաւ 'ի մին:
Ուրեմն փառք Բարերարին,
Եւ պարգևող մարգարիին,
Որ և անհուն ողորմութեամբ,
Միշտ այց առնէ իւր ատեղծուածին:
Բայց 'ի բերմանց մեր գըժթախախն,
Յաւ մի գիպեալ նոյն փաշային,
Յետ շատ կրեոյն զայն խնստագին,
Մեռաւ աւուր նոյնմբերին:
Իսկ 'ի վաթսուն և չորս թըւին,
Փեաղըրուարի քսան և եօթին,
Փապա փաշայն անթիւ զօրօք,
Ի մանուկ եկն աստ խրոխտագին:
Յոմանց եղբարց առհարկեցայ,
Նուաստս Յովհաննէս Նոտար ծառայ,
Ջբանս 'ի կարճոյ գրեւ փութացայ,
Ձերգ զիս յիշման տիր բաղձացայ:

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ ԱՌԱՄՔ

Ի ծով աշխարհիս ալէկոծիս, և մարգարիտ մի 'ի ձեռն չբերիր. ես քեզ խրատ տամ՝ 'ի ծովու յեզրն խորհուրդ արաւ:
Հարկւորին հարկիք տուր՝ վասն իւր հարկեացն. անհարկուին հարկիք տուր՝ վասն քո հարկեացք:
Երեք տեղ փորձել պիտի զմարդն. 'ի սեղանն, 'ի վաճառն, 'ի շահապարհն:
Խօսքն մօտ 'ի գիտնաւորն մեծ է. վասն զի խօսքն յերկնից եկաւ, իսկ դու թիթեւ մի բռներ:
Լեզուն ճուղ ունի՝ քան զօգու. մէկն մարգարիտ կու թափէ, մէկն ժաշէ:
Իռնութեամբ բան 'ի հուն չելանէ. թէ համբերես և ոչ շտապիս՝ 'ի ժաշէ՝ հալուէ ժողովես:
Թէ լսես՝ շատ է քեզ, թէ չլսես՝ ինձ ինչ է:
Ե՛ որ ոչ գիտէ, և ասէ՝ ոչ գիտեմ. ուսմ զնա: Եւ է՛ որ ոչ գիտէ, և ասէ թէ գիտեմ. փախիր 'ի նմանէ: Եւ են՛ որ գիտեն, և ասեն՝ ոչ գիտեմք. ուսիր 'ի նոցանէ:

ՈՍԿԻՓՈՐԻԿ